

ע"פ 8804/08/14 - אחמד אבו סרייה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8804-08-14 אבו סרייה נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
מבקשים	אחמד אבו סרייה ע"י ב"כ עו"ד ענאן עבד
נגד	
משיבים	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד הודיה בן נעים - עיריית ירושלים

החלטה

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט א. בן זמרה) שניתן ביום **29.5.05** בת"פ 12035/03 היא הבקשה שלפני.

במסגרת בקשתו להארכת מועד פרס המבקש יריעה עובדתית רחבת היקף המתייחסת להליכים משפטיים שונים שהתקיימו בעניינו, וטוען כי "מקרה זה מיוחד מאחר ורשויות אכיפת החוק, למרבה הצער, לא עמדו על המשמר ולא מילאו את תפקידם בלמנוע את העמדתם לדין של חפים מפשע לא כל שכן את הרשעתם בדין ולבסוף את העונשם בעונש העולה על העונש המקסימאלי הקבוע בדין (סעיף 3 לבקשה).

כך על פני סעיפים רבים מתאר את ההליכים שהתקיימו בבית משפט קמא במסגרת שני תיקים פליליים, כך נטען כי ב"כ המשיבה השתמשו "בשיטת 'ניסוי והטעייה עד שהגיעו למבוקשו" (סעיף 7 לבקשה) [המבוקש לטענתו - קביעת מועד מכירת הנכס לפני המועד בו חלה המכירה - א.נ.ח.], כך נטען כי בפני בית המשפט עמדו מספר גרסאות סותרות ולא ניתן היה להכריע ביניהן, עוד נטען כי המבקש הודה בעובדות בלי שהוקרא ותורגם לו כתב האישום הגם שאינו מבין עברית (סעיף 11 לבקשה), כי הוטל עליו עונש העולה "על תקרת העונש הקבועה בסעיף 204(א) לחוק התכנון והבנייה" (סעיף 13 לבקשה), ועוד טען כי המבקש לא הבין את ההתרחשויות, כי היה נתון להשפעת סמים וכי מצבו זה נוצל (סעיפים 14, 17 לבקשה), כי עובדתית ברור שלא יכול היה לבצע את הבנייה שבגינה הורשע, ומסקנת ב"כ המבקש כי "בדיקת עברו של המבקש מעלה ברמה של הסתברות קרובה לוודאי כי הוא אינו בעל אמצעים לביצוע הבנייה נשוא כתב האישום" (סעיף 28 לבקשה); עוד מעלה המבקש טענות עובדתיות נוספות ומבהיר כיצד לא ניתן היה להגיע למסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא, וכי הנאשם המקורי נגדו הוגש כתב אישום שהוחלף במבקש סתר את גרסאותיו כן טען כי עו"ד גית שטען בזמנו בתיק נשוא ההחלטה עליה מבוקש לערער, טען שלא כדין את טענות המבקש וכי "הציג עצמו ככזב כבא כוחו של המבקש" וייצג בפועל את האינטרס של הנאשם המקורי (סעיפים 37, 47 לבקשה), עוד טען כי ההסכם הנטען בין הנאשם המקורי לבין המבקש הוא "הסכם מזויף" (סעיף 42 לבקשה), וכך המשיך והרחיב לגבי חוסר ההגיון בהרשעת המבקש וכי "מכלל האמור לעיל נהיר שהמבקש לא ביצע את העבירה..." (סעיף

46) עוד הבהיר כי כבר הגיש בקשות להארכת מועד להגשת ערעור ובקשות אלו נדחו, ולבסוף ציין כי "הראיות שהתגלו לאחרונה ושהיו קיימות עובר להגשת כתב האישום לא מותירות ספק בדבר זכאותו של המבקש ובדבר אשמתו המוכחת של הנאשם" (המקורי - א.נ.ח) (סעיף 60 לבקשה); את האיחור הניכר בהגשת בקשה זו 'מסביר' המבקש בכך שהיה אסיר במשך למעלה משנתיים וכי מאז שוחרר "הינו חסר בית גלמוד וערירי המתגורר באכסניה לנגמלים מסמים ומאלכוהול" ומאחר שהמשיבה "עדיין רודפת אותו בדורשה לתשלום הקנס" (סעיף 61 לבקשה) מבקש לאפשר לו להגיש הערעור.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה ובתשובה- ראיתי לדחות את הבקשה.

כמו המשיבה אף אני סבורה כי "המבקש מנסה לקיים למעשה הליך של "משפט חוזר" בכסות בקשה למתן ארכה להגשת ערעור" (סעיף 1 לתגובה); ככלל מקובלת עלי עמדת המשיבה.

לא רק **שתשע וחצי שנים** חלפו מאז ניתן פסק הדין נשוא בקשת הארכה - אלא שהבקשה אינה ממלאת ולו תנאי אחד המצדיק וגם לא מאפשר העתרות לבקשה למתן ארכה להגשת הערעור.

המועד הקבוע בדין להגשת ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק-הדין (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: '**החוק**').

לפי סעיף 201 לחוק נתונה לבית המשפט הסמכות להורות על הארכת מועד להגשת הערעור.

בהתאם לדין הרי שמבקש ארכה בהליכים פליליים לא נדרש להציג "טעם מיוחד" כאמור בסדר הדין האזרחי, ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהתאם לפסיקה המושרשת היטב מזה שנים הרי שבהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו למשל: בש"פ 5988/06 נגר נ' **מדינת ישראל** (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' **מדינת ישראל** (11.08.2009)).

יאמר כי הגם שבהליך הפלילי הגישה הנוהגת למתן ארכה להגשת הערעור היא קלה לעומת ההליך האזרחי, הרי שהכלל הוא כי גם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הקבועים בחוק, והארכת מועד להגשת הערעור, מועד הקבוע בחוק, תינתן רק כאשר הוצג 'טעם ממשי המניח את הדעת'.

אין ספק כי הבקשה דנא חורגת מגדר הבקשות להארכת מועד, לא רק בנושאים שהועלו בה כנסיבות המצדיקות מתן ארכה (טענות נגד אופן ניהול הדיון, טענות לאי הבנה של המבקש את ההליך, את כתב האישום, טענות כי נוצל על ידי אחרים ובכלל זה על ידי עו"ד וטענות עובדתיות שאין מקומן בערעור שכן ערכאת הערעור אינה מתערבת באלה) הרי שגם פרק הזמן שחלף מעת מתן פסק הדין כ-**9.5 שנים (!!!)** הוא זמן ארוך ביותר שמחייב את המבקש להצביע על סיבות ממשיות שיצדיקו מתן ארכה. הכלל הנוהג הוא כי ככל שהאיחור בהגשת הערעור גדול יותר, כך גובר הנטל המוטל על מבקש הארכה, ועליו להציג טעמים חזקים יותר המצדיקים את האיחור, וממילא יגבר משקלם של הנימוקים הנוטים לדחיית הבקשה (בש"פ 1207/97 **שקיראת נאסר חמידאן נ' מדינת ישראל** (10.6.97); בש"פ 8545/09 **סרגי ציצ'יק נ' מדינת ישראל** (12.11.2009); ב"ש 230/86 **עצמון נ' מדינת ישראל** פ"ד מ(2) 353, 358)).

בענייננו, לא מצאתי כל נסיבות המצדיקות את האיחור, ובדאי שלא ניתן לחסות תחת טענות סתמיות, שאף לא גובו בתצהיר, כמו כי "המקרה מיוחד" וכי "עסקינן במבקש חסר אמצעים, נרקומן משוקם שאוזלת ידו מנעה ממנו לטעון לחפותו..." (סעיף 4 לבקשה) או כי מדובר "במקרה חריג במידת העוול שנסבה למבקש, בהיותו נתון להשפעת סם..." (סעיף 55 לבקשה); למעשה אין כל סיבה לאיחור המהותי של כתשע וחצי שנים להגשת ערעור למעט הסיבה הנזכרת בסיפא לבקשה כי "המשיבה עדיין רודפת אותו בדורשה לתשלום הקנס" (סעיף 61).

ראיתי לשוב ולהדגיש כי מדובר, כאמור, באיחור של תשע וחצי שנים, ועקרון סופיות הדיון הוא בעל משקל רב ביותר המטה את הכף באופן מובהק נגד מתן הארכה.

הוסף לכך את טעמי הערעור שכפי שצינתי ברישא להחלטה עניינו בעובדות-שלא רק שהועלו באופן סתמי אלא שממילא אין ערכאת הערעור מתערבת בקביעות מסוג זה, כך גם אין בטעמים האחרים כמו טענות לגבי אופן התנהלות הערכאה הדיונית, טענות נגד ב"כ המבקש דאז, טענות לעניין חוסר הבנה של המבקש את ההליך, את כתב האישום ואת הודאתו, טענות שאינן מצביעות על סיכויים כלשהם לקבלת הערעור, ובדאי לא סיכוי ממשי כפי שנדרש לאור פרק הזמן הארוך של האיחור בהגשת הערעור.

לאור האמור לא ראיתי להיעתר לבקשה להארכת מועד, והבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ה, 04 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.